

TRIBUNA

ŠT. 2

LETNIK XXI

LJUBLJANA

OKTOBER 1971

CENA 1 din

ZIVETI V LJUBLJANI

Samoupravljanje
Samospjev
Samopozabo
Samomor
Samouničenje
Samooobrambo
Samoprispevek
Samokres

Naključno izbrane besede, žive, mrtve, magične. Njih zven je različen, kadar so izgovorjene tiho, z jezo, šepetaje ali skrivnostno. Besede žive tako, kakor živimo v trenutku njih govornice mi sami.

Živeti z besedami na jeziku.

Živeti z besedami v srcu.

Živeti z besedami v želodcu.

Živeti z njimi na soncu, v megli, revščini, izobilju, solzah.

Živeti s temi besedami v Ljubljani, med

– mešetarji

– birokrati

– politiki

– lopovi

– zmeneti vseh sort

– poklicnimi glumači

– profesionalnimi gladiatorji in

– PROLETARCI

Živeti, vam pravim, ne crkavati!

Ljubljana, mesto moje, kaj so naredili s teboj. Mesto moje, ki se bratiš z bogom in hudičem, kakor je govoril Marko Zaratustra, med nama je zazijala razpoka. Tvoje laži so postale postava in okrutne resnice razprodajaš po znižani ceni. Tvoji hrami so se nastežaj odprli socialnemu razlikovanju. Zakaj?

Gledal sem tvoje zlahtne velmože, kako so razpeli pisani šotor svojega cirkusa. Pametno so besedovali. Igrali so dvojno, trojno ali še sam ne vem kakšno igro. Slepri si je podajal roko s prerokom in množica je prodajala zija. PROLETARCI so molče gledali to družino, njim niso govorili niti sleparji, še manj preroki.

Hitite, velmože, železo se kuje, dokler je vroče. Kajti kmalu ne bo več vas ne železa ne samoprispevkov.

Vaši plačani pisuni, velmože, nam iz dneva v dan servirajo beraški močnik, ki je na las podoben kavjarju: „Koliko otrok pri nas prihaja v šolo podhranjenih, koliko neprimernih čevljev in obleke, za koliko otrok so učne knjige in drugo, kar morajo imeti za šolo, predraga stvar?! Koliko je, žal, tudi otrok, ki vse to imajo, ki se vozijo ob sobotah na počitek, ki so videli že marsikatero tujo državo, ki jim nobena stvar ni več dobra, ki prihajajo skoraj do tega, da se z otrokom iz revne družine že skoraj ne marajo več družiti.“

Mislite, da so nam vaši pisuni morda kaj prihranili? Ne, merico so nalili čisto do vrha, kakor se v solidni krčmi spodobi. Poslušajte!

„Če ne bomo tako razmišljali – in nekateri znaki opozarjajo, da bi radi mislili drugače – nas to lahko kdaj pripelje do hudih posledic, recimo tudi do tega, da

bomo imeli dve vrsti šol, to je za „boljše“ in „slabše“ otroke, ali nemara celo do podobnega razlikovanja služb.“

Koncu te bružajske basni za PROLETARCE, lahko dodamo samo še velik blagoslov in AMEN. Preberemo jo lahko v časopisu, ki se diči s popolnoma nerabno in času neprimerno parolo „Proletarci vseh dežel, združite se!“, za nameček pa je še glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva. Namen te basni je bil vzpodbuda najavljeni akciji samoprispevka za izgradnjo vzgojno-varstvenih in šolskih ustanov v mestu Ljubljani.

Bil sem prisoten, ko so mestne veličine pretakale solze in v zboru jadikovale, češ, kaj bo, če naše „samoupravljalce“ na referendumu o samoprispevku za izgradnjo omenjenih objektov, ne bomo uspeli prepričati, da dajo svoj dragoceni pristanek. Kaj vse bistre glave našega mesta niso izkopalje iz naftalina? Od partizanskih mamic pa do malce osupljivega podatka, da bi to bila po petindvajsetih letih prva solidarnostna akcija v mestu. Potreben šok na „samoupravljalce“ naj bi naredilo tudi dejstvo, da samo v Ljubljani čaka na varstvo 3.500 otrok in da, če referendum ne uspe, občina center sama programa izgradnje vzgojno-varstvenih in šolskih objektov ne bo mogla

izpeljati v prihodnjih petnajstih letih.

Tako ostaja up in nada, da po petindvajsetih letih ponovno vzpostavimo ravnotežje med privatnostjo in angažiranjem, med deklariranim in resničnim, med basnimi in epigrami. Podoben poizkus se je v Mariboru izjalovil. Sedaj so oči vesoljne Slovenije uprte v Ljubljano, kaj Slovenije, Jugoslavija, če jo je še kod kaj, zre v belo Ljubljano. Ljubljana servira, Ljubljana je po petindvajsetih letih znova na servisu (zares senzacija prve vrste), od tega servisa je odvisno marsikaj, izgubljen niz, morda gem, morda je izgubljeno kompletno srečanje z zgodovino.

Draž tega zgodovinskega srečanja je v tem, da so v njem odpovedali ravno najbolj rutinirani igralci. Kam si šla, oj kje si v oblake povzdigovana, nikoli zadostni prehvaljena vitalnost in poslovnost ljubljanskih velmož? Velmož, ki so znali tako spretno, zvito, premeteno in junško navrtati denar za vse pasje procesije tega sveta, pa naj so se imenovala svetovna prvenstva raznih branž ali pa učeni simpoziji. Morda sem naiven, ker se mešam v posvečene stvari, namesto da bi obujal spomine na kakšno lepo dogodivščino s svetovnih prvenstev ali pa odkrito priznal, da smo po vsakem simpoziju postali za nekaj dekagramov pametnejša nacija.

Moti se tisti, ki misli, da je nekaj gnilega v deželi Danski, ali da pametnejši popuška. Zaradi tega popuščanja in „pameti“ so ljubljanski PROLETARCI jebena stranka in je za njih edini izhod – samoprispevek, samoprispevek za to, ono in tisto tretje. Poslednji samoprispevek bo samoprispevek za njihovo lastno ukinitvev.

Vsiljuje se mi najbolj smešno vprašanje pod soncem. Čigavi interesi morajo biti vedno in za vsako ceno zadovoljeni v našem mestu? Zadovoljeni hitro, brez ugovora, takoj in na kraju samem, brez samoupravnih dogovorov in samoprispevkov, brez sklicevanja na partizanske tradicije. To so interesi tistega razreda in njegovih reprezentantov, ki je iz naše dobre stare Emone naredil „evropsko“ banko, „evropsko“ kavarno in hotel ter jo podolgem in počez posejali z „evropskimi“ stacunami. Vsem nam pa je ukazal, glejte butci, da ga ne boste kaj lomili s socializmom ali podobnim, za tiste, ki še verjamejo tem marnjam smo določili spominske obletnice in basta, saj smo demokratična družba, mar ne? No, in mi jim verjamemo, kajti njih resnica in interes sta postala splošna resnica in interes.

Vzeli so si v zakup časopis, radio in televizijo. Njih privatna privatnost je tako postala najbolj privatna nacionalna lastnost.

Živimo eksotično življenje, podobno barvnemu filmu. Nič nas ne more vznemiriti, potrebni smo temu razredu samo kot potrošniki in nič drugače. Vsako naše dejanje se meri s potrošniškim vatlom, kar se s tem vatlom ne da zmeriti, je zanič, in mora v ropotarnico. Krame in odpadkov pa se je v ropotarnici že nakopilo čez mero, morda bi uvedli kak samoprispevek za očiščenje te ropotarnice. Blíža se zima, ljubčki, in stare, odslužene konje pobijajo šintarji, mar ne?

VAKANJAC MILENKO

a

ZAKAJ SEM SLAB KOMUNIST

Pravijo nam, da smo slabi komunisti; da ne sodimo v to partijo, pa da smo frakcionasi pa anarhisti. Nič preveč nas ne marajo. Vidiš, nam grozijo, Tito je lepo povedal, takim ni mesta v partiji. Na kratko, generalna partijska linija je nekako takšna:

- situacija je zelo resna
- mnogo jih je, ki bi radi to resnost izkoristili in popeljali našo državo v sumljive vode, ki so takorekoč sovražni agentje: to so unitaristi, nacionalisti, ibejevci itd.

- proti tem ljudem se je treba boriti
- treba se je proti njim boriti zlasti na ideološkem področju in jih pred ljudstvom javno razkrinkati

- bitka na idejnem področju je bitka v partiji

- partija je torej instrument, ki bo pometel z razrednim sovražnikom

- za ta boj pa mora biti partija močna
- če hoče biti partija močna, mora biti enotna

- torej, samo enotna partija je močna
- to enotnost moramo vzpostaviti čimprej, to je sedaj

- kdor ni z nami, je proti enotnosti, in je proti nam

- ta človek objektivno pomaga razrednimu sovražniku

- ta človek je renegat
- ta človek je saboter
- ta človek je nekaj zelo grdega
- za tega človeka v naši družbi ni in ne sme biti demokracije!

Ta logika je zelo preprosta in jasna ter sama v sebi zaključena. Lahko jo spremljamo že lep čas v govorih in dejanjih naših najvišjih politikov. Zlasti lepo se je razkrila v Sloveniji ob aferi petindvajsetih poslancev. Dotlej smo mislili (mi mlajši, bolj naivni), da smo Slovenci vsaj nekoliko kultiviran narod, da so naši politiki že prešli obdobje balkanskega primitivizma, ki na jugu še straši. Smo se pač uštel. Sicer pa, saj bi sedaj ne imeli smisla tarnati nad komerkoli. Problem ni v tistih treh, štirih oblastnikih, ki kroje slovensko politiko, problem je v zgornji omenjeni miselnosti in logiki, ki je zaradi svoje preprostosti in razumljivosti široko razvejana in zasejana v marsikateri slovenski glavi. V enem se prav gotovo vsi strinjamo: da je problem partije v tem trenutku neprimerno važnejši, kot se nam je dozdevalo zadnjih petindvajset let. Nešteto raziskav, analiz, anket, intervjujev ter preprosto statističnih podatkov nam jasno kaže, da je naša partija poburžoazena. In da idejno zelo malo predstavlja. Da nas je partije večkrat sram. Pa tako naprej. Ravno tako se zavedamo, da je vloga partije najtesneje povezana z nadaljnjo usodo naše družbe, konkretno samoupravljanja. Samoupravljanje je mogoče samo v družbi z visoko razvito zavestjo. Nobeni tržni mehanizmi ne morejo nadomestiti te zavesti. Noben materialni stimulans ne more odigrati njene vloge. Zavest pa je treba neprestano obnavljati. To nenehno prenavljanje je pravzaprav permanentna revolucija. In to je prav gotovo dolžnost partije, idejne avantgarde. Do tega zelo preprostega spoznanja smo prišli vsi; saj zato taka skrb okoli ZK, ki jo lahko občutimo na vsakem koraku. Ampak že takoj tu, na začetku, se naše poti ločijo. Že takoj tu, na začetku, postanemo slabi komunisti, razbijači, neodgovorni.

Tovariši na vrhu, hočete enotnost, idejno in akcijsko, saj lahko le enotni premikamo gore. In heretiki morajo biti ostro kaznovani. Samo, na čem temelji ta enotnost? Pristanemo naj apriori na to, kar je v veliki meri krivo za današnjo katastrofalno

situacijo? Če hočemo spremeniti to partijo in preko partije to družbo, se moramo vprašati o osnovah Zveze komunistov. Sicer ne bomo naredili niti enega koraka naprej. Tito sicer kar naprej govori, naj bomo združeni in enotni; ampak združeni in enotni na kakšnih principih? Na sedanji praksi, ki je to partijo degenerirala, prav gotovo ne moremo graditi naprej. Če pa hočemo odkriti resnico o nas kot komunistih in najti novo, vsaj približno pravo pot, potem pa vidim samo en izhod. Lahko se resnično reorganiziramo in naberemo novih moči samo s široko in odprto samoanalizo. Ki bo razkrila vse naše slabosti in pomanjkljivosti in packarije in primitivizme in spletke in laži, skratka vse, kar smo si doslej skrivali; kar nam partijski ponos ni dal, da bi si priznali. To bo šok in groza in strah, samo drugače ne moremo in ne smemo. Pa če nas bo ostala samo desetina ali še manj, če bomo morali spet začeti z nulte točke.

Ampak mi smo slabi partijci, ker grdo govorimo o Zvezi, ne prizadevamo si dovolj za enotnost misli in dejanj. Ne poslušamo direktiv in rinemo po svoje. Vrh te partije je krenil drugo pot. Vse se ohranja in vse je večno. Ta partija ima že več desetletij enako strukturo in enako logiko. Sama sebi je postavila marmornat spomenik, ki je zabetoniran in nepremakljiv. In kdor misli drugače, za tega ni demokracije. Kdor misli drugače, je slab komunist. In tako je vse bolj usmerjen proti hereziji in proti drugačnim, tujim mislim, pa proti uporu in frakciji. Razvoj pa gre svojo pot; vsak dan je v naših vrstah manj delavcev in manj kmetov in manj mladih. Ker pri nas se težko diha. In misli. Obrezuje se in obtesuje in usmerja. Da je ohranjena enotnost in soglasnost. Brez heretikov.

Jaša Zlobec

PARTIJA

ZAKAJ NEAKTIVNOST KOMUNISTOV ŠTUDENTOV

Namen mojega prispevka je prikazati krizo delovanja nekaterih osnovnih organizacij ZK na Univerzi ter ob subjektivnih ocenah in opazovanju poiskati nekaj bistvenih vzrokov za „nerazumljivo vedenje študentov komunistov“, kot to imenujejo člani ZK z daljšim stažem. Takoj se moramo vprašati, kakšno je pravzaprav to nerazumljivo vedenje? Zdi se mi, da tovariši pri tem mislijo predvsem na „zunanje manifestacije“ študentov – komunistov in nečlanov, to je na boj za določene cilje, ki teče mimo institucij, mimo normativnih družbenih modelov ter mimo ustreznih predpisanih procedur. Mnenje nekaterih kolegov – komunistov na FSPN, češ da je ZK, tako kot je, danes nepotrebna, gotovo zapre sapo vsem starejšim avantgardistom. Da pa ne bi ostal le pri takih pohujšljivih izjavah bom poskusil v nekaj značilnih črtah orisati aktivnost ali bolje neaktivnost OO ZK 4. letnika FSPN.

V lanskem študijskem letu nam je uspelo le dvakrat sklicati sestanke OO ZK in še to na pobudo oziroma pod prisilo sekretariata ZK NA FAKULTeti. Volitve za sekretarja OO ZK, člana sekretariata, blagajnika in druge so se spremenile v zabavno farso. Ko smo opravili z organizacijskimi formalnostmi, se je dejansko končala tudi naša partijska aktivnost. Nihe več noče slišati o kakršnekoli sestanku ali seminarju. Izgovor, da imamo veliko dela pri pripravljanju diplomskih nalog in da ima vsakdo še celo vrsto drugih študijskih obveznosti, ne more biti popolnoma sprejemljiv, še manj pa očitki nekaterih, češ da smo postali leni. Naj povem, da tudi v nižjih letnikih razmere niso dosti boljše. Zato bo nujno prišlo do sklica izrednega sestanka, kjer bomo postavljani pred dilemo: biti aktiven ali pa marš iz ZK. Ker pa bi vsi, kljub vsemu, radi ostali člani ZK, bomo pač aktivni. Taka logika bo zelo razveselila naš sekretariat. Žal pa bomo tudi tokrat ostali le pri visoko letečih aspiracijah. Saj imam vtis, da je glavni cilj višjih organov ZK v tem, da

osnovne organizacije dajejo poročila le o kvantiteti svoje aktivnosti, medtem ko učinkovitosti niti ne potrebujejo. Taka trditve seveda zahteva tehtne argumente, ki jih pa žal ne premorem. Vseeno pa lahko navedem nekaj subjektivnih opažanj, ki v precejšnji meri opravičujejo tako stališče. Na že omenjenih volitvah je prišlo do živahne diskusije o smiselnosti eksistence naše osnovne organizacije. Končno se je izkristaliziralo stališče, da je treba osnovno organizacijo v taki obliki, kot je, obdržati za vsako ceno, vsebino dela pa naj bi določili kasneje. Popolnoma jasno je, da tega nismo storili. Zakaj? Vsaka organizacija vedno nastaja stihijsko, na osnovi opredeljenih vsebin. Potrebe se institucionalizirajo v organizaciji, ki s svojo zavestno, koordinirano akcijo in z atributom moči garantira njihovo saturacijo. V našem primeru pa je razmerje obrnjeno; potrebe, ki jih ne moremo zadovoljiti v okviru ZK, druge pa jih nočemo, povzročajo pasivizacijo. Saj višji organi ZK hočejo, da osnovne organizacije s sestankovanjem potrdijo upravičenost obstoja, niti malo jih pa ne skrbi, kaj konkretno uresničijo in kje je težišče aktivnosti. Premlevanje zunanje-političnih dogodkov, brezplodna razpravljanja o političnih in strukturnih spremembah pri nas pa morda še kaj, to naj bi bile osnovne teme debat v okviru sestankov OO ZK. Pri tem pa vse nas zanima le eno: koliko bomo s svojim sestankovanjem vplivali na dogajanje? Odgovor je: nič! Omenim naj še to, da o študentskih vprašanih razpravljamo v okviru sveta letnika in jih tako ne postavljamo na dnevni red sestankov ZK. Mislim, da iz opisanega že veje vzrok za vse večje demotiviranost osnovnih organizacij ZK na Univerzi. Kajti biti aktiven zaradi aktivnosti, ker učinkovit ne moreš biti, pomeni streljati brez orožja. Naš „feed back“ je tako ničev, saj s sestankovanjem ni moč doseči ničesar. Sestankov zaradi sestankov oziroma aktivnosti zaradi aktivnosti pa nikakor nočemo.

Problem, ki sem ga opisal, nastaja na relaciji: višji partijski organi – osnovna organizacija in še bolj na relaciji: osnovna organizacija – partijski vrhovi. Če se spomnimo samo primera Mijanović po mnogih nerazumljivih tajnosti okrog debate o spremembah v federaciji in mnogih drugih problemov, o katerih smo bili deležni zelo pavšalnih informacij, je jasno, da se skuša tudi pred komunisti marsikaj prekriti, da seveda ne omenjam mnogih sporov in resnejših konfliktov med partijskimi funkcionarji, kar pa vse kaže na to, da nam vodstvo ne zaupa ali pa da nas šteje za še nesposobne, da bi soodločali o „velikih stvareh“. Še manj pa je v naši moči, da bi zvedeli, koliko dejansko participiramo pri odločanju, če sklepe, ki jih sprejemamo na sestankih, pošljemo Univerzitetnemu komiteju.

Vzrok, da se na nekaterih drugih fakultetah morda laže sporazumevajo in bolj pogosto sklicujejo sestanke ter na njih razpravljajo o aktualnih družbenih in političnih problemih, je v tem, da probleme zelo slabo poznajo in jim tako sestanek služi kot politični krožek, medtem ko na naši fakulteti vsa aktualna vprašanja obravnavamo v okviru rednih seminarskih ur in tako dodatnih tovrstnih predavanj ne potrebujemo. Naš namen je zato: delati in ne izgubljeni besed. V tem trenutku pa moramo zmigniti z rameni in povesti glave.

MIRO KONČINA

KULTURA Z NAMI

O kulturni skupnosti ne mislim kaj prida pisati – bolj me mika, da bi spet poslušal Klustre ali spreminjal filozofski faks v kakršen koli maraton. S takim odporom pač nakazujem eno kriznih lastnosti tako imenovane študentske kulture: težko jo je, tako, živo in lastno vsem, kar tako vključiti v neko organizacijo. To pomeni – prilagoditi jo že obstoječemu, ji odvzeti smisel radikalnega upora. Strah me je zanjo: prvič zato, ker se čista sploh ni pokazala (namreč, mar je čista antikultura že to: antigledališče, antiliteratura, antiorganiziranost, popolni amaterizem nasproti popolnemu profesionalizmu?), drugič pa zato, ker je malokdaj res študentska: množična, sprejemljiva za vsakogar (ne le z dejstvom, da obstaja, pač pa tudi s tem, da je lahko vsak študent njen uživalec in tvorec). In če je kdaj že takšna, potem (po Marinku) do nje nimaš pravice: tvoj prostor ni svoboden – gibati se moraš v strogih mejah funkcionalne enostrankosti.

Od vseh vprašanj me najbolj bega tole: ali lahko refleksija kulture gradi kulturo? Kakšno je razmerje med tistim, kar si pod študentsko kulturo vsi skupaj predstavljamo, in onim, kar nam je dano v našem načinu življenja, v katerem smo taki in edino taki? Kakšno je razmerje med zavestnim uporom proti avtoritarni strukturi etablirane kulture (avtoritarna je že v tem, da je eden določevalcev družbenega statusa), ko nastopamo vsi bolj ali manj odtujeno, in med uporom, proti kulturi, ki jo živimo vsak dan in ki jo skušamo spremeniti s tem, da pač delamo nekaj svojega, v čemer si brišemo meje od drugih vsiljene in lastne avtoritarnosti? Ta dvojnost je globoko vsajena tudi v nastajanje kulturne skupnosti. Pri tem je grozljivo, da se mnogi v njej že na začetku trudijo, da bi se rodila hroma. Ohromi jo lahko predvsem spoznanje, da mora biti študentska kultura taka, ne pa drugačna. Tako izginja dejstvo, da mora biti v vsakršni kulturniški družbi predvsem volja, da v njej najdejo mesto vse take kulture, ki jih pač kdorkoli v okviru študentskega statusa počne. V nasprotju s tem pa nekateri želijo kulturno crkovo v obliki trdnega koncepta, drugi pa v ararhoidnem ter spontanem uporom proti vsaki drugačni kulturi. Učinek se kaže najbolj v sestankarskih tigrih, priložnosti pa zamujamo. Zaradi tega glasujem še enkrat za Študentski kulturni festival, za to, da bi kulturo počel.

Kaj torej pomenijo številni sestanki okrog kulturnega centra in programa, ki ga je treba oblikovati? Verjetno to, da je premalo moči v ljudeh, ki so si tako nalogo zadali. Verjetno je je tudi premalo še v marsikom drugem: v študentskih institucijah, ki nepristransko gledajo ta kulturniški prehlad. Na koncu bo ostalo samo dejstvo, da je za ta prizadevanja bila zapravljen volja ene cele generacije. Prehiteva pa nas toliko stvari. Kako početi tisto, kar je treba, da se že med temi klavnimi leti študija ne bi zakopali v privatistično izolacijo? Kako ubiti rumeni odtonek naše množične kulture?

Najprimerneje se mi zdi vprašati:
Kulturni center, kaj počneš?

M. PUNGARTNIK

Akcija REVIZIJA NASELJA

Kolegice in kolegi naseljaši, nisem preverila, katere so resnične in katere neresnične govorice o našem naselju. Tu jih želim samo naštet, jih strniti, z namenom, da bi začeli razmišljati (ne le naseljaši), in da se bomo odličili za ukrep, za akcijo.

V študentskem naselju naj bi stanovali od šole oddaljeni in revni študentje. Načelno sta oba ta pogoja vsako leto ob sprejemanju novincev upoštevana, ob še tretjem: prednost imajo tisti, z dobrim učnim uspehom. Toda, kaj se dogaja?

Ko ni zadosti hud problem prevelikega števila prosilcev v primeru za razpoložljivimi prostimi mesti (ležišči), se mu pritika – iz leta v leto – še dodatni, ki je posledica umazanih rok odgovornih pri sprejemanju v naselje in pavzerjev, ki se tako ali drugače skrivajo, da si obdržijo naseljaško streho nad glavo (pomagamo jim tudi mi sami, ker so naši prijatelji...). – In potem vrtimo jezike, prav nič drugega, kakor babe:

V IX. bloku sta dve nadstropji še popolnoma nezasedeni. V decembru bo komisija za sprejemanje naknadno razpisala prosta mesta. Za zdaj je za novince „vse zasedeno“. Pač pa se imajo priliko s pomočjo poznanstev in raznoraznih izgovorov vseliti npr. taki, ki študirajo izredno in so kje v Ljubljani zaposleni.

Sestra predsednice nekega bloka letos že drugo leto pavzira. Služi si kruhek kot stevardesa in stanuje v IX. bloku.

Menda jih je veliko, ki bi morali že zdavnaj iz naselja. Po osem in več let so notri. Zlasti tuji študentje. In poročeni. Tujci imajo težave z jezikom, zato dolgo študirajo. Nekateri enostavno ne gredo iz sobe in komisija, ki izseljuje, se jih zboji ali naveliča, in jih neha nadlegovati.

V naselju je polno bogatih. Celo avtomobile imajo, ki so si jih pripeljali naravnost od doma. Pravijo, da je nekomu uspelo, da ga je denar rešil cimra. Plačuje za dva in je v sobi sam gospod.

Še in še se šušlja. Gotovo so vmes pretiravanja in izmišljotine, se ve. Toda vsi trdimo hkrati, da bi bilo izpraznjenih več deset mest za tiste, ki živijo v vlažnih in dragih ljubljanskih luknjah, ker so na njihovih posteljah v naselju stare in bogate in propadle bajte, – če bi le – te nagnali ven. Kdo jih bo?

Razmislimo. Nihče drug, če ne mi sami. Zato se moramo organizirati v delovno skupino, ki bo preverila stanje. In ko bomo vedeli za vse, ki ne sodijo med nas, takrat se bo treba odločiti za akcijo.

Pa ne samo v naselju, je še dom na Ilirski, na Gerbičevi...

Dragica Zlobec

IFSK

Od 24. do 29. septembra se je v Zagrebu odvijal 11. IFSK (mednarodni festival študentskih gledališč). Videti je, da vlada kriza tudi v študentskem teatru. Po 13 predstavah, ki so bile v konkurenci, in po 3 izven konkurence je bila bilanca kaj klavrna. Samo štiri predstave so bile na nivoju, pod katerega se Festival ne bi smel spustiti: MARAT, MARAT... – adaptacija Weissovega teksta, ki jo je uprizoril TEATRO POPOLARE DI RICERCA iz Padove, V ENEM DIHU v postavitvi TEATR OOSMEGO DNIA iz Poznanja, KRALJ OIDIP, ki ga je v stari grščini izvedel THEATRE UNIVERSITAIRE DE GENEVE, zlasti pa je dajala pomen Festivalu KEELE PERFORMANCE GROUP iz Velike Britanije s skupnim delom GRBAVEC – nekaj tako izrednega verjetno na IFSK že nekaj let ni bilo. Od ostalih predstav je bilo nekaj izredno slabih, nekaj pa jih je bilo na trenutke dobrih ali celo zelo dobrih, vendar nobena od njih ni zmogla ostati na tem nivoju ves čas predstave. Od jugoslovanskih skupin je bila zanimiva predstava skopskega TEATAR KAJ SVETI NIKOLA GOLTAROT, vendar pa so govorice obetale precej več, kot smo videli.

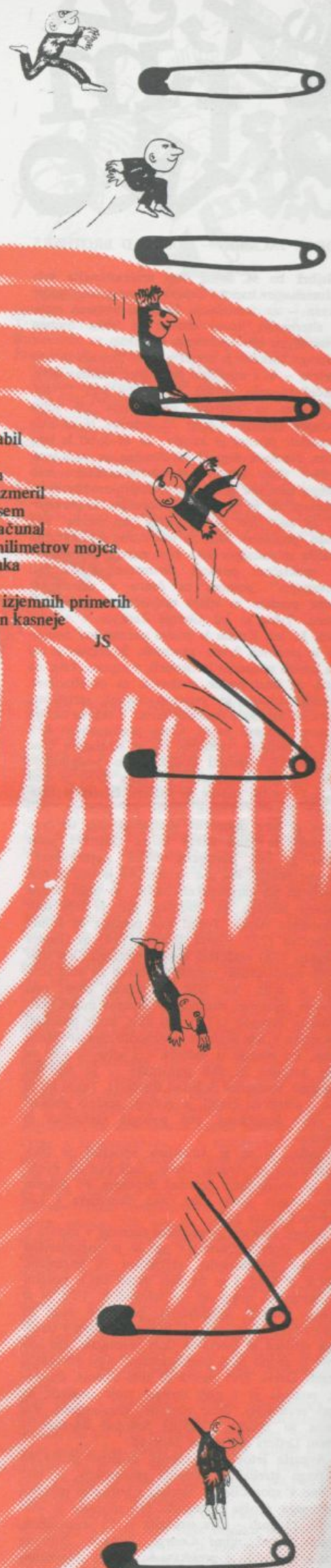
Omeniti je potrebno še skupino EPOS iz Kopra, ki je nastopila v klubskem programu z recitalom poezije Marjana Starca, z naslovom Atriplex in zelo krvave trave, – po mnogih letih prvo slovensko skupino, ki se je sploh pojavila na IFSK, in ki se kljub ignoranci stricov z denarnicami zagrizeno ukvarjajo s teatrom.

T. W.

ZOOOM

ŠKOLSKA TOVČKA
ŠTEVILKI
MAGADONČKA

kako sem meril volumen prsne bradavice

nabavil sem si 12 cm dolgo logaritmično računalo s palčevim nohtom in kazalčevim nohtom sem zagrabil mojčino bradavico in jo nalahno izvlekel iz oblega vršička v pigmentnem kolobarju tedaj je moič rekla da je že dobro jaz pa sem urno pograbil rehnšibr in izmeril višino bradavičice presenetila me je: 9.0 mm potem sem izmeril še njen radij nameril sem 2 mm nato sem izračunal to kar me je zanimalo čonto je znašal 112.32 kub. milimetrov mojca je mojca maričič moja učiteljica gospodinjskega pouka operacija se je uspešno končala v moje in zdaj vaše veselje eventualne interesentke obveščam, da bom v izjemnih primerih še vedno opravljal podobne operacije urnik bo javljen kasneje

JS

ZAAM

Cirkus. Danes je zvečer in ni prostora. Pravzaprav ga je vedno bilo bolj malo. Oziramo se naokrog, mleko teče. Pa ni hudo, le danes je zvečer. Nikoli, nikoli nisem rekel tega. Niti ne bom. Le zalosten sem, prelesten v svojem veselju.

Nekako zgubljen se obračam okoli in iščem. Ponujajo mi iz vseh mest. Pa nočem. Nekako ne zaupam jim. Vsi so tako.

Bi moral tu biti zoom, pa ne bo. Le zadovoljni bomo in malo pijani. Vse je tako lepo, prenovljeno, na novo prebarvano. Le moja, rekel bi, duša gleda na vse to tako mirno. Ali pa se ji to samo zdi.

Bi moral biti tu zoom, pa ne bo. Ga piše tov. Vidmar v Delu, za „mase“, bi rekli. Veseli me, ko starčki delajo. Lepo in vredno. Da se ne bi kakšna svinja notri usrala. Pa jim dajo kajlo v rit in sami postore zgodovino.

Sicer mi je že na vrhu glave – vedno moram začeti s tem Vidmarjem. Pa kaj ko on začne.

Dajmo, fantje, začeti mi. Tona bo prvi, potem pa vsi mi pridrvimo. Bo hec, vam pravim. Ne smemo manjkati.

Drugače nam je lepo. Teta pride, stric gre. Ne gresta skupaj. Pa se imata drugače rada.

Bi moral biti tu zoom, pa ne bo. Sem letal okoli kot nor, pa ni bilo. Pa tudi tako je dobro, sem vedno trdil. Le da je nacija zadovoljna, potem je politika lahka stvar in jaša zlobec cuclja. Saj nima drugega dela. Pa tudi nam ni hudo.

Ampak obljubim vam pa lahko vraga – pa – pol. Vem za odlične stvari. In jih bom zrihtal, da bo veselje. Saj to je vredno; danes ti, jutri jaz, pojutrišnjem pa najbrž Marička, če ne bo splavila.

Gledam tale papir, barabe mu nekaj primešajo, da je tako bel, saj to ni mogoče, da bi nekaj bilo tako belo dandanašnji, ko so vsi tako pokvarjeni.

Bi moral tu biti zoom, pa ne bo. Bo drugič, saj se nam ne mudi. Pa četudi bi se nam, kaj nam to pomaga?!

TONČEK NAGAJONČEK.

To je Tonček – razgrajač, razbijač in pretepač. Če ugleda mačko, psa, ju brezsrčno kamenja. Muči muhe, žabe, tice; a otroke ščiplje v lice. Še na mamico kriči, s kombačem ji grozi.

Pri vodnjaku žejen ves vodo pije velik pes. – Tonček ga uzre, zdrvi, da ga zbičent prepodi. Tih se odzad prihuli, bije ga, da božec tuli. – Zdajci pes ga v nogo ugrizne, rdeča kri po zemlji brizne. Tonček bridko zakriči, zvije se in bič spusti. Pes pa, kakor da ni nič, jo odkuri – ustih bič.

OČETOVİ ZOBJE

Dragi očka, tvoji zobje ležijo ponoči čisto tiho v kozarcu. Niso več beli, ampak nekoliko rumenkasti, to pride od tega, ker pokadiš toliko cigaret. Ampak kaj zato! Rad jih imam že od nekdaj. Podari mi jih, ko jih enkrat ne boš več rabil. To je najkrasnejše, kar obstaja, najlepše, kar poznam: očetovo zobalo!